

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 K 092898 22 Kž
Novi Travnik, 24.05.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Katice Jozak-Mađar, kao predsjednice vijeća, te Darmina Avdić i Lazarele Porić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Slađane Dujo, u krivičnom predmetu protiv optuženog V.M., zbog krivičnog djela Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca optuženog, advokata Mesuda Duvnjak iz Bugojna izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 092898 20 K od 09.12.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.05.2022. godine, a primjenom člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba branioca optuženog V. M. odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 092898 20 K od 09.12.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 092898 20 K od 09.12.2021. godine optuženi V. M. oglašen je krivim da je počinio krivično djelo Teške krađe iz člana 287. stav 1. tačka a) Krivičnog zakona Federacije BiH za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 10 mjeseci. Istom presudom je odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava, a da se oštećena A. J. sa imovinskopравnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

Protiv te presude u zakonskom roku žalbu je izjavio optuženi V. M., po svom braniocu Mesudu Duvnjak advokatu iz Bugojna, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe, a ako sud nađe da se u radnjama optuženog ostvaruju bitna obilježja nekog drugog krivičnog djela da mu izrečena kazna uslovi ili pak da se predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje sa jasnim uputama za dalje postupanje.

Kantonalni tužilac nije dao odgovor na žalbu branioca optuženog.

Obzirom da je branilac u žalbi tražio da on i optuženi budu obaviješteni o sjednici vijeća to je ista održana dana 24.05.2022.godine na koju je pristupio branilac ostajući

kod svih žalbenih prigovora i prijedloga, dok na sjednicu vijeća nisu pristupile uredno obaviještene stranke u čijem odsustvu je, sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjednica vijeća.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog došlo do povrede krivičnog zakona u smislu člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

U žalbi branioca se tvrdi da je prvostepeni sud počinio brojne bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pa se u nastavku žalbe prvo ukazuje na povredu prava optuženog na odbranu iz člana 312. stav 1. tačka d) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, a što se ogleda u tome da nisu pravilno niti zakonito cijenjeni dokazi koje je izvela odbrana, za razliku od favorizovanja i prihvatanja paušalnih dokaza optužbe, jer sud ne poklanja vjeru dokazima odbrane odnosno iskazima optuženog V. M. kao svjedoka, zatim svjedoka B. Š. i S. B., te fotografiji o ispisu razgovora između optuženog i osobe označene kao I. Auto. koji su na glavnom pretresu negirali izvršenje radnji koje se optuženom stavljaju na teret niti prigovor odbrane da je ti dokazi potvrđuju koncept odbrane prema kojem je optuženi predmetno vozilo kupio, a ne ukrao. U takvom postupanju prvostepenog suda žalba vidi i povredu odredbe člana 15. istog zakona, kojom je propisana jednakost stranaka i branitelja u postupku.

Prednji žalbeni prigovori nisu osnovani, jer bi u suprotnom, svaki put kada sud ne bi prihvatio pouzdanim i vjerodostojnim dokaze odbrane, bila počinjena bitna povreda na koju se prednjim prigovorima branioca ukazuje. Osim toga, iz obrazloženja pobijane presude je vidljivo da prvostepeni sud, sukladno odredbi člana 296. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, jeste savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa tako i dokaze koji idu u korist optuženog odnosno iskaze optuženog kao svjedoka, te iskaze svjedoka B. Š. i S. B. datih na glavnom pretresu, kao i pomenuti materijalni dokaz o navodnoj SMS prepisci između optuženog i osobe od koje je, prema njegovim tvrdnjama, kupio predmetno vozilo, pa je na osnovu takve ocjene izveo svoj konačan zaključak kako jeste dokazano da je optuženi poduzeo radnje opisane u izreci pobijane presude. U slučaju kada su, po pravilu, dokazi optužbe i odbrane suprotni na okolnost postojanja odlučnih činjenica onda se podrazumijeva i logično je da sud dokaze jedne strane u cijelosti ili djelimično ocijeni kao vjerodostojne, a dokaze druge strane na suprotan način i da o tome iznese određene i potpune razloge, kako to uostalom propisuje odredba člana 305. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na čiju povredu žalba također ukazuje. Konkretno prvostepeni sud je dao jasne razloge zašto iskaze optuženog i svjedoka B. i S. sa glavnog pretresa ocjenjuje nevjerodostojnim, a na suprotan način iskaz optuženog kao osumnjičenog iz istrage, a kako to stoji na 8. i 9. stranici osporene presude.

Ono što posebno treba primijetiti kada su u pitanju neosnovani žalbeni prigovori branioca o nejednakom pristupu suda prema strankama jeste to da je sud nastojao obezbijediti prisustvo svjedoka odbrane I. A. ili A1 i A. Š., iako odbrana suprotno svojoj obavezi za ove svjedoke nije dala dovoljno potpune podatke da bi se isti pronašli i pozvali na sud, kao i to da je sud kao dokaz odbrane prihvatio fotografiju u boji o ispisu SMS poruka između optuženog i osobe označene kao I. Auto iako se na pouzdan način iz tog materijalnog dokaza ne može utvrditi o kojim osobama se radi, kojim telefonskim brojevima i sl., jer se taj dokaz mogao pribaviti samo od telekom operatera

kod kojeg su evidentirani telefonski brojevi sa kojih je vršena SMS prepiska, a potom i provođenjem vještačenja po odgovarajućem vještaku telekomunikacija, što odbrana od suda nije tražila.

Naredna bitna povreda krivičnog postupka na koju se žalbom branioca ukazuje je povreda propisana odredbom člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, a ogleda se u tome da je izreka presude nerazumljiva, protivrječna datim razlozima i ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama kojima bi se utvrdila krivična odgovornost optuženog, pa se s tim u vezi ne cijeni činjenica koja je dokazana da su suprugu oštećene uz vozilo vraćeni originalni ključevi, čemu je kontradiktoran i pogrešan zaključak prvostepenog suda da je utvrđena činjenica kako je optuženi postupao na način opisan izrekom osporene presude.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani, jer nema ničega nerazumljivog u izreci osporene presude nego se naprotiv na jasan i konkretan način opisuju radnje krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim uz navođenje svih bitnih obilježja istog, a zatim se u obrazloženju presude, suprotno žalbenim prigovorima, prvostepeni sud jasno očituje na osnovu kojih dokaza izvodi zaključak o dokazanosti krivnje optuženog, a to su iskazi svjedoka – oštećenih A. J. i A. J.1, zatim svjedoka – policijskih službenika A. Š.1 i E. A., te V. M., zatim tada osumnjičenog V. M. iz istrage, a sve u vezi sa objektivnim dokazima koji se ničim ne mogu dovesti u pitanje tj. potvrdama o privremenom oduzimanju i o vraćanju predmeta PP Kupres i zapisnikom o uviđaju PU Bugojno broj 02/4-2-EU: 69/18 A.E. od 26.10.2018.godine, dajući vrlo uvjerljive razloge, koje kao takve prihvata u potpunosti i ovaj sud, zašto navedene dokaze ocjenjuje istinitim i pouzdanim, kao i odgovore na sve prigovore branioca u pogledu valjanosti, zakonitosti i vjerodostojnosti tih dokaza, što se u bitnom sadrži u činjenici da iskaz optuženog iz istrage datog u svojstvu osumnjičenog za razliku od njegovog iskaza na glavnom pretresu kao svjedoka svoje odbrane, u potpunosti odgovara stvarnom nastanku i toku događaja.

Ti razlozi, uz ostale koje pri ocjeni vjerodostojnosti izvedenih dokaza optužbe daje prvostepeni sud u pobijanoj presudi, i po ocjeni ovog suda jesu valjana i dovoljna činjenična osnova da se izvede zaključak kako sa potpunom sigurnošću jeste dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje je osporenom presudom oglašen krivim. Ovo naročito što nižestepeni sud opravdano ima veoma kritičan stav pri ocjeni iskaza saslušanih svjedoka u različitim fazama postupka pri čemu potpuno osnovano i obrazloženo ne prihvata istinitim pojedine navode o načinu izvršenja djela, na isti način kako detaljno i kritički analizira iskaz optuženog kao svjedoka, pa i u odnosu na tezu odbrane da je optuženi do predmetnog vozila došao tako što ga je kupio. Zato ne stoje ni žalbeni prigovori kako osporena presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, što također čini bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Konačno, bitnu povredu odredaba krivičnog postupka branilac u svojoj žalbi vidi i u povredi odredbe člana 312. stav 2. Zakona o krivičnom postupku BiH, pa iako se u žalbi ne precizira koju je to konkretno odredbu istog zakona prvostepeni sud nepravilno primijenio ili je uopće nije primijenio prilikom donošenja prvostepene presude i zašto je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje odluke o krivnji optuženog, iz završnog dijela žalbe proizilazi da branilac optuženog ukazuje na nepravilnu primjenu odredaba člana 3. stav 2. i člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Konkretno, žalbom se ukazuje kako se sud mora

voditi obavezom da, ne samo kada optužba nije dokazana nego i kada je u sumnji u pogledu postojanja odlučnih činjenica in peius optuženom, uzima kao da ne postoje, te donijeti presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe. Konkretnije, branilac nalazi da se u najgorem u radnjama optuženog mogu ostvariti bitna obilježja krivičnog djela prikrivanja, ali ne i krivičnog djela za koje je optužen, te da je samo za prikrivanje optuženi mogao biti oglašen krivim.

Međutim, ne mogu se prihvatiti osnovanim ni ti žalbeni prigovori, jer činjenično stanje utvrđeno od strane prvostepenog suda ne daje osnova za primjenu načela in dubio pro reo propisanog članom 3. stav 2. Zakon o krivičnom postupku, a što nižestepeni sud jasno obrazlaže u odgovoru na taj prigovor branioca navodima da se kao osnovana i dokazana nije mogla prihvatiti osnovna teza odbrane kako optuženi nije predmetno vozilo ukrao nego ga kupio i da se trebao primijeniti princip in dubio pro reo, iz razloga što sud i nije ostavljen u sumnji u pogledu postojanja bitnih činjenica zbog čega jeste donio odluku kao u izreci osporene presude. Time se želi kazati da i po ocjeni ovog suda ne postoji nikakva sumnja u pogledu činjenica koje čine obilježja predmetnog krivičnog djela i njegove dokazanosti, te da slijedom toga nije bilo mjesta i osnova za primjenu odredbe člana 299. tačka c) u vezi sa članom 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i donošenju presude kojom se optuženi oslobađa od optužbe zbog toga što nije dokazano da je on počinio radnje koje mu se stavljaju na teret niti za donošenje osuđujuće presude za krivično djelo Prikrivanja iz člana 300. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a kako se to žalbom branioca također predlaže.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja žalbom branioca optuženog se prigovara da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje na način da je umjesto dokaza kojima je dokazano nespornim da je optuženi kupio predmetno vozilo, na osnovu istih tih dokaza utvrdio da je optuženi ukrao vozilo, a kada se ima u vidu da je optuženi dana 26.10.2018.godine u 18,30 sati, dakle u vrijeme kada je otuđeno vozilo, boravio kod A. u kafani u Poriču u društvu sa S. B. koji je potvrdio navedene činjenice, kao i to da je optuženog tada nazvalo lice po imenu I. i ponudilo mu prodaju predmetnog vozila nakon čega je optuženi otišao u kafanu kod V. gdje je kupio vozilo i vratio se u kafanu kod A. odakle je svjedoka B. odvezao kući prošavši pored mjesta za koje je naknadno utvrđeno da je u vrijeme otuđenja vozila bilo parkirano, a potom se optuženi odvezao u Kupres gdje je u to vrijeme živio sa nevjenčanom suprugom B. koja je također sve te okolnosti potvrdila. Potvrdu takvog razvoja događaja odbrana vidi i u tekstu telefonskih poruka razmijenjenih između I. kao prodavca i optuženog kao kupca, te u činjenici da je optuženi dovezao predmetno vozilo u Kupres ispred stambene zgrade u centru grada i u blizini Policijske stanice, a zatim isto koristi tri dana odlazeći u Bugojno, a naročito da na vozilu ništa nije dirano u smislu farbanja, maskiranja i sl.

Ni ovi žalbeni prigovori prije svega nisu tačni, a time ni osnovani kada se ima u vidu sadržaj zapisnika o glavnom pretresu i izvedenih dokaza u prvostepenom postupku, ocjena i analiza tih dokaza od strane nižestepenog suda i obrazloženje koje je isti sud dao u pogledu svojih činjeničnih zaključaka pri čemu se posebno misli na sporno pitanje koje se u nekoliko navrata ponavlja u žalbi tj. da je optuženi predmetno vozilo kupio, a ne ukrao. I u tom pravcu prvostepeni sud je dao vrlo obrazložene i uvjerljive razloge. Naime, nastanak i tok događaja onako kako je on opisan u izreci osporene presude proizilazi iz više izvedenih dokaza od kojih prvenstveno onih pribavljenih u

istrazi. Nakon što nižestepeni sud u relevantnom dijelu prenosi sadržaj tih dokaza to se onda daju višestruki i potpuno valjani razlozi zašto se i u kojem dijelu iskazi pobrojanih svjedoka ocjenjuju kao vjerodostojni ili ne. Te razloge kao takve prihvata u potpunosti i ovaj sud, jer se žalbom potpuno zanemaruje da su sa vozila skinute pripadajuće registarske oznake i stavljene potpuno druge neodgovarajuće, kao i da su sa vozila skinute lajsne čime se u bitnom nastoji prikazati da se ne radi o vozilu oštećene. Nadalje, prvostepeni sud pravilno uočava da svjedok S. B. u svom iskazu na glavnom pretresu navodi da je poruka optuženom o ponudi kupovine vozila stigla od nekog crnog čovjeka po imenu Ismail i da se opravdano postavlja pitanje kako pomenuti svjedok na osnovu SMS poruke zna da se radi o crnom čovjeku, jer nije rekao da ga je ikada prije vidio, a što jeste od bitnog uticaja za ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka. Isto se odnosi i na iskaz svjedoka odbrane B. Š. koja je izjavila da je optuženi predmetno vozilo kupio negdje u 6. mjesecu, iako se ni žalbom ne spori da je do otuđenja vozila došlo u 10. mjesecu 2018.godine. Pravilan je rezon prvostepenog suda i kada je u pitanju ocjena vjerodostojnosti iskaza optuženog u istrazi datom u svojstvu osumnjičenog, a u kojoj izjavi optuženi u potpunosti priznaje izvršenje djela, jer se ne dokazanim pokazuju navodi i obrazloženje odbrane zašto ta izjava nije istinita u smislu da se optuženom prijetilo pritvorom kako bi priznao izvršenje djela, a sve kada se ima u vidu da su takav pristup prema optuženom negirale ovlaštene službene osobe V. M. i E. A. koji su sačinili zapisnik o saslušanju V. M. kao osumnjičenog pod brojem 02/4-2-320/18 od 29.10.2018.godine, a koji je zapisnik osumnjičeni svojeručno potpisao bez iznošenja bilo kakvih prigovora na njegov sadržaj. I za ovaj sud je neprihvatljiva teza da će osoba koja stvarno nije počinila neko krivično djelo to priznati u uvjerenju da će time izbjeći neovlašteno pritvaranje. Kada se uz sve to ima u vidu da su na vozilu promijenjene registarske oznake, da su skinute lajsne, da optuženi nema nikakav ugovor o kupoprodaji vozila, da se od PS Novi Travnik pribavila informacija kako osoba I. A. nikada nije živjela na području mjesta Š., a optuženi tvrdi da se radi o osobi od koje je kupio vozilo i o mjestu gdje isti živi, da prema obavijesti PS Bugojno nije na tom području poznata osoba A. Š. koja je također predlagana kao svjedok odbrani, da suprotno tvrdnjama odbrane na glavnom pretresu i u žalbi u potvrdi o vraćanju vozila oštećenoj nema naznake niti kojeg drugog dokaza da ključevi koji su vraćeni uz vozilo i pripadaju istom ili eventualno drugom vozilu iste marke i modela, te konačno da nije na pouzdan način i od strane stručne osobe utvrđeno između koga je vršena SMS prepiska i kada, onda se i po nalaženju ovog suda može izvesti samo jedan činjenični zaključak, a to je kako jeste dokazano da je optuženi počinio krivično djelo Teške krađe iz člana 287. stav 1. tačka a) Krivičnog zakona Federacije BiH, a na način i pod okolnostima kako je to opisano izrekom osporene presude.

Cijeneći prednje žalbene prigovore kao neosnovane ovaj sud zaključuje da odlučne činjenice, utvrđene od strane prvostepenog suda, odgovaraju rezultatima izvedenih dokaza i da je isti sud, na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno i potpuno primijenio materijalno pravo tako što je radnje, za koje je optuženog V. M. oglasio krivim, pravilno pravno ocijenio kao krivično djelo Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a) Krivičnog zakona Federacije BiH, a ne kao krivično djelo Prikrivanja iz člana 300. stav 1. istog zakona. Zbog toga su neosnovani i žalbeni prigovori branioca istog optuženog koji se odnose na žalbeni osnov povrede krivičnog zakona, jer se suprotno žalbenim navodima, u radnjama optuženog ostvaruju sva bitna obilježja navedenog krivičnog djela.

Najzad, branilac svojom žalbom pobija prvostepenu presudu i zbog odluke o kazni navodima da je prvostepeni sud precijenio otežavajuće okolnosti kada je očito da se optuženi 5 godina ne bavi vršenjem krivičnih djela, da je promijenio život, da se oženio, da radi i da brine o porodici i izdržava je.

Na isti način, dakle kao neosnovana ocijenjena je žalba branioca optuženog i u dijelu kojim se prvostepena presuda pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Međutim, u situaciji kada je optuženi višestruki povratnik u izvršenju krivičnih djela tako što je ranije osuđivan deset puta od čega čak devet puta za krivična djela protiv imovine, kao što je to slučaj i u ovom predmetu, te da je za ovo krivično djelo propisana kazna zatvora od 6 mjeseci do 5 godina, a da je osporenom presudom optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od 10 mjeseci, dakle neuporedivo bliža minimalnoj nego maksimalnoj zapriječenoj kazni, to se onda ista kazna ne može okarakterisati kao prestrogo odmjerena, jer prvostepeni sud pravilno ističe da se na strani optuženog ne ostvaruje niti jedna olakšavajuća okolnost, a sve pri činjenici da se ni žalbom ne argumentiraju olakšavajuće okolnosti koje se navode tj. ne pružaju se dokazi o tome da je optuženi oženjen, da je zaposlen i da je porodičan.

Zbog svega naprijed navedenog, a primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Slađana Dujo

Predsjednica vijeća
Katica Jozak-Mađar

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.